la Falç

Publicació de l'Esquerra Catalana dels Treballadors.(E.C.T.). 11 carrer J. Payrá(prov) PERPINYA

Després d'una llarga crisi al si de la nostra organització en la qual s'han manifestat posicions divergents irreconciliables tant d'un punt de vista teòric com de la concepció de la pràctica militant i dels mètodes de treball, els militants actius han decidit de separar-se d'una part de l'organització a fi de superar aquesta situació bloquejada que vivìem i que impedia a l'Esquerra catalana dels Treballadors de jugar el seu paper de moviment d'alliberament nacional i de classe del poble treballador de Catalunya-Nord, i això en un moment tant decisiu i important com l'actual.

Es així que ens considerem com els legitims continuadors de l'Esquerra Catalana dels Treballadors i del seu organ LA FALÇ.

Amb aquest pas pretenem fer de l'Esquerra Catalana dels Treballadors el partit del poble treballador català, tot dotant-nos d'una nova organització a fi de tenir una pràctica de masses.

Reafirmem els nostres principis incanviables de l'alliberament nacional i social de la classe treballadora catalana, procès que culminarà amb la construcció d'un Estat Socialista dels Països Catalans cap a la creació d'una societat autenticament comunista.

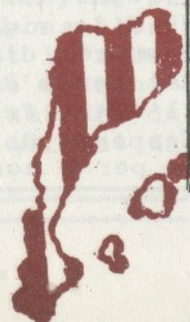
Per a realitzar aquests objectius farem una referència constant al marxisme com a mètode d'analisi de la realitat nord-catalana i com a eina per a l'acció en el procès de transformació revolucionària de la societat.

Tambè creiem que hem de participar a la creació a Catalunya-Nord del partit de la classe obrera i de les altres classes populars dels Països Catalans que haurà de tenir el paper dirigent de la Revolució Socialista Catalana.

VISQUIN ELS PAISOS CATALANS INDEPENDENTS REUNIFICATS I SOCIALISTES !

nº 37
preu: 3f

NOSALTRES TAMBE VOLEM UN ESTATUT !

JULIOL AGOST del 1977

EDITORIAL

VOLEM L'ESTATUT

En els altres Països Catalans (Catalunya-Sud, Pais Valencià, Les Illes), hi ha projectes d'Estatuts d'Autonomia ja ben elaborats. Fins i tot a Catalunya-Sud és més que un projecte, puix que l'Estatut ha tingut vigència del 1931 al 1939, al moment de la Generalitat de CATALUNYA.

Els estatuts feien part de les reivindicacions dels partits polítics sud-catalans a les darreres eleccions generalsdel 15 de Juny, i tabé dels partits de l'esquerra nacional espanyola: PSP, PSOE, PCE, etc...

La majoria dels senadors i diputats elegits en els Països Catalans, des de la dreta d'En Suàrez, fins als reformistes d'esquerra, sòn a favor dels estatuts. A Catalunya-Sud sobretot: el poble ha elegit els parlementaris sus de les bases de la reivindicació d'autonomia i dels altres punts de l'Assemblea de Catalunya. Tots els partits que tenen escons a les corts -partits nacionalistes i sucursalistes- son "oficialment" d'acord pel restabliment de la Generalitat amb l'Estatut del 32(1), a part del franquista d' "Alianza Popular". El "Centro" d'En Suarez, exministre del "Movimiento" i ex-falangista, és també per l'Estatut.

Catalunya-Nord és doncs l'ùnic païs català sense cap projecte d'estatut d'autonomia. Pertant, hem vist, al moment de la campanya del 69 "per un estatut particular de les terres catalanes de França", que l'ideia tenia un ressó favorable al poble. Evidentment, en aquest moment se tractava de demanar per aquì una "petita regió" amb les prerogatives dequalsevol altra "regió a la Francesa". Aquesta "regionalització a la francesa" ens ha donat la prova de la seua ineficacitat. Hem pogut apreciar desde l'any 69 els efectes de la "Région Languedoc-Roussillon" que ha afavorit sobretot Montpeller i Sete. A més, aquesta "Regió", condemnada per tothom al moment de la seua imposició, és acceptada de fet gràcies a la manca de combativitat dels nostres elegits i a la complicitat del Consell General des "P.O.".

Avui dia constatem que la situació general és més greu que mai a Catalunya-Nord. Paralelement, assistim a un concientització cada dia més evident de cara a la problemàtica catalana a tots els nivells. Veiem que nos cal pas esperar de solució des de Paris; que de solució n'en tindrem que per voluntat nostra, i a condició de tenir aquì els mitjans de poder (polìtic i financer). Es per això que nos cal exigir un Estatut, el nostre Estatut. Un Estatut que ens dongui realment l'autonomia, és a dir, el dret de ser nosaltres, amb les nostres institucions. Això, és evident, dins el marc d'un estat francès que reconeixeria la seua multi-nacionalitat, i que trencaria amb les seves tradicions centralistes. Primer pas cap a una Europa de tots els pobles i de tots els treballadors, i també cap a una reunificació dels Països Catalans dins el respecte de les particularitats de cadù.

Però, si volem un estatut, no volem pas qualsevol estatut. L'Estatut tindria de donar el poder a les capes treballadores catalanes, és a dir d'ho treure de les mans dels notables aliats del poder central actual. Aquest estatut tindria d'ens donar els mitjans -per sobirania popular- d'anar encontra de la mort econòmica d'aquest païs: control de l'amenatjament de l'espai, de les compres i vendes de terres, planificació agrìcola, creació de llocs de treball per una utilització racional de les nostres riqueses naturals, dins el quadre de cooperatives de producció o d'explotació; repartició justa dels revinguts nacionals; participació directa de cadù a la vida pùblica municipal, comarcal, nacional, ... Un estatut ens permetria d'organitzar a casa nostra al desenvolupament cultural al qual tenim dret(2) ; ens permetria de participar a la vida collectiva de l'estat francès o europeu d'una manera lliurement acceptada, dins un esperit de franca cooperació amb els altres pobles. L'Estatut seria per a nosaltres el mitjà de ser responsables,

en lloc de subir o seguir decisions que d'altres prenen.Seria l'eina de la construcció d'una altra societat a casa nostra,d'un socialisme català en llibertat,dins un altre estat francès i una altra Europa , cap als Països Catalans lliures i Socialistes.

NOSALTRES TAMBE VOLEM L'ESTATUT !

El Segador

NOTES:

(1) -Estatut del 32.Estatut atorgat per les Corts espanyoles després de llargues discussions i entrebancs.El Poble Català,ell,havia aprovat massivament el projecte primitiu,l'Estatut de Nùria,que donaba més poder a la Generalitat.

(3) -Dins el quadre de l'oficialitat del català a tots els graus de la vida pùblica,de l'ensenyament,dels mass-media,tot sent conscients del grau d'alienació i de francització aqui (conscients d'una situació de disglòssia de fet.)

6 HORES de CANÇÓ

El Grup Cultural de Joventut Catalana ens prega publicar el comunicat següent,destinat al principi a ésser publicat al diari francès "L'Indépendant".
Com que aquest dit diari no ha trobat cap utilitat suficient per a publicar aquest comunicat,és amb plaer que ho fem nosaltres.
(Cal precisar qu'els "commentaires" citats en la ùltima frasa son d'aqueix mateix 'Indépendant'.)

APRES LES 6 HORES DE CANÇO A CATALUNYA-NORD.

Leur seconde édition réussie,les 6hores de Canço peuvent être considérées comme la plus importante manifestation catalane de Catalunya-Nord.
Le public nord-catalan a pu apprécier la valeur de tous les participants à ce festivalde la canço catalana;des plus connus,comme LLach ou PI de la Serra,aux nouveaux venus en Catalunya-Nord,comme Muntaner ou Tapies, en passant par Pere Figueres,Joan Pau Giné,Maria Andrea,Roc i Foc,et plus particulièrement Matias Mazarico qui s'est distingué par ses dons d'animateurs;sans oublier Marina Rossell,Teresa Rebull,La Tribu,et surtout le jeune Sam,de Figueres.
Le Grup Cultural de Joventut Catalana,conscient de toutes les imperfections de cette manisfestation,particulièrement au niveau du prix des entrées qui a pu paraître élevé (mais dans le système actuel on n'a rien sans rien,hélàs!),s'engage d'ores et déjà à renouveler les 6 Hores en 78 évidemment avec toutes les améliorations nécessaires. Les comptes définitifs seront publiés dans une prochaine Falç.
Ces 6 Hores de Canço,si elles se sont déroulées sans aucun incident , n'ont pourtant pas été à l'abri,et des tracasseries administratives, et des actes de malveillance;manifestement,dans le but de les faire interdire à l'avenir.Le Grup Cultural de Joventut Catalana s'indigne de l'imbécilité destructrice de ceux qui ont répandu 600 litres de mazout dans une salle du Palais des rois de Mallorca;cet acte stupide,qui aurait pu avoir de graves conséquences,est à la mesure de la lacheté de quelques ennemis de la culture catalane pour qui tous les moyens sont bons.
Il faut préciser que ce sont des militants responsables de l'organisation des 6 Hores qui ont effectué le nettoyage et la récupération du mazout.Enfin,les commentaires laissant entendre que ce sont "des Catalans trop chauds après le festival" qui seraient les auteurs des actes de vandalisme commis à Perpinyà dans la nuit du 11 au 12,sont déplacés et à la limite,de nature diffamatoire.

El ~~capitalisme~~ poca vergonya = TURISME

L'estiu arriba, i el bon temps també. I naturalment els "pallagustis" de l'estiu (ho diu En Giné) envaheixen el nostre païs, com un ramat immens que vé a pasturar el sol, la sorra i la mar. Un ramat immens que ven per a se fer pelar, un ramat amb pastors al servei del capital. Un ramat que se creu lliure; i que és presoner més que mai. I nosaltres, catalans, assistim cada any a aquest espectacle, amb una mena d'orgull al cor: el nostre païs és bonic, l'Hofman l'ha dit; és per això que venen !

Tothom ha comprès que parlem d'una indùstria d'avenir : EL TURISME.

El Turisme? Qué és en la societat actual? Es que no podria ser altra cosa?

- El fenòmen turisme permet al Capital de recuperar en un més l'estalvi fet pels treballadors durant tot l'any. Si, el turisme aprofita sobretot a les grans societats i als botiquers de importació que venen aquì, a Catalunya Nord, tres mesos cada any per s'emplenar les butxaques. E l turisme aprofita pas a la gent d'aquì. Es potser una indùstria, més sem pas nosaltres qu'en tenim el capital.

- Son veritablement vacances que passen els turistes? La majoria son treballadors, obrers, això és clar. Tenen dret al descans, a l'oblit. Tenen dret de viure un més cada any. Si, però, si això és viure, val millor morir!! Els turistes que venen de la "cohue" de les grans ciutats, de les files sense fi de cotxes aturats, arriben aqui i troben el mateix qu'a Paris o Lyon. Argelers passa a l'estiu de 5000 A 200 mil persones. Per anar d'Elna a Cotlliure cal dos o tres cops més de temps qu'a l'hivern. Els campings saturats, la pols, el soroll, les baralles, la platja i el sol, els uns sobre els altres, l'oli per torrar, els sandwichs a Migdia, els virus, la nit els dancings, la droga, la "drague", la tramuntana que s'emporta la tenda, les criatures que gemeguen.....Per tenir tot això, cal pagar, i car.

- Al mig de tot aixo, tota una associació sense estatuts de botiquers i mercaders que manen, que cobren sous, que son pas d'aqui. I, com a vailets: els catalans. Si, en els pobles turistics, els catalans fan feina de vailets, serveixen en els cafés, netejen els carrers, fan "couleur locale", fins i tot és recomanat ballar la sardana i, de quant en quant, de dir un mot en català. La nostra cultura, i nosaltres catalans sem prostituits. Tot lo que és nostre és folkloritzat, a l'altar del Capital.

- Nos agraderia més de veure el turisme permetre de fer conèixer la nostra cultura i els nostres problemes a la gent. Tindria de permetre un intercanvi permanent d'idees, de problemes, de solucions, d'experiencies, i no pas una dolenta adaptació de la vida standard. Tindria de ser un turisme d'homes i no pas de moltons, un turisme que respecti tant la gent que venen com la gent del païs.

- Per pòguer realitzar les seues intencions, la colla de capitalistes que se cuiden de turisme (de la mateixa manera que si eren encarregats de les Usines Renault) ho fan tot amb un sol objectiu: fer sous. I arribem aixì a veure qu'aquest turisme, finalment, destrueix les nostres costes les nostres muntanyes, la nostra agricultura, les nostres activitats industrials. Es un turisme que ferà de Catalunya-Nord un pais "net", sense treball i sense població, un païs fosilitzat, un païs de vells, UN PAIS MORT.

Perpinya... El Volo

ou la danse des noms des localités

DEPUIS quelques jours, les touristes n'auront pas été les seuls à le constater... les pancartes de signalisation des entrées de commune ont été modifiées. Sans qu'il soit pour autant possible de parler de vandalisme ni même de détournement. Nos villes et nos villages retrouvant simplement par la grâce d'une main nocturne ni anonyme ni individuelle,.. leurs noms d'antan, ou plus précisément leur graphie catalene : Perpinan devenant Perpinya, le Boulou el Volo.

Les guides touristiques n'ayant pas prévu cette « petite révolution indigène » de nombreux voyageurs ont eu quelques instants d'effarement, et n'eut été la bonne grâce d'autochtones, ils auraient pu perdre une dose de patience déjà malmenée par certaines interminables « queues ».

Cette « catalanisation spontanée » si elle joue avec le touriste n'est pas violemment dirigée contre lui, ainsi que l'on a pu le constater en d'autres régions où abondent les slogans agressifs et les signalisations ou brouillées ou détournées de façon fantaisiste. Ici, l'« opération » oblige le voyageur peu familier de nos routes à un arrêt de circonspection... le temps, peut-être d'un éclair de conscience.

Après tout, n'est-ce pas, cette région a une particularité linguistique et culturelle que trop de gens, et pas seulement « forasters » traversent avec trop d'ignorance... et une migration estivale de centaines de milliers de gens vaut bien une tribune télévisée qui, d'ailleurs, est refusée.

Il y a quelques années la revue Terra Nostra avait édité une carte du département avec tous les noms de localités en catalan, pourquoi les syndicats d'initiative et autres offices du tourisme ne se la procureraient-ils pas afin de la distribuer gracieusement à tous les touristes ? Cela éviterait au moins quelque panique, comme cette dame qui se croyait déjà au Maroc en lisant la pancarte : El Volo.

(Signalons également que quatre barres rouges agrémentent la plupart de nos carrés jaunes).

Finalment, l'Independant en ha parlat, en la seua edicio del 4 de Juliol.

ELS NOMS DE POBLES RECUPERATS...

Tot el llarg dels dies 25,26 i 27 de de Juny, la nostra redaccio rebia noticies de tot arreu, que confirmaven tot aixo: TOTS ELS NOMS DE POBLES DE CATALUNYA-NORD HAN ESTAT RECTIFICATS, EN GRAFIA CORRECTE. Pero, d'altres constatacions i informacions nos feien pensar que noera la totalitat del País qu'havia estat tocat. Com que la premsa diaria no en deiani un mot d'axió, (a part l'article del Voló a Midi LIbre), hem doncs passat en revista tota Catalunya-Nord, amb aparell de fotos a la mà. Les zones no tocades per aquesta fùria catalana són: tota la zona costera de Salses a Cervera, tota Cerdanya i Capcir. Aqueixos "commandos de la nit" desconeguts han fet un bonic treball. Nosaltres sem d'acord amb ells: cal rectificar els noms dels pobles; peró, en lloc d'ho fer amb un pincell, qu'axió durarà poc, ho cal fer amb d'altres mitjans per un resultat definitiu. Son pas les lletres que cal cambiar, son totes les plaques. I podem tots començar dès d'ara aquest treball: Ciutadans de viles i de pobles, exigim de la part dels Consells Municipals l'oficialitat del nom correcte del vostre poble; feu pressió sobre els ajuntaments perqué deliberin i decideixin la rectificació. I retrobarem potser un dia, i definitivament, noms de poble que signifiquen quelcom: ST JOAN LA CELLA, ELS BANYS D'ARLES, BULATERNERA, FONTPEDROSA, etc... Cantaran als nostres ulls, i nos diran que, com qu'hem recuperat els nostres noms de pobles, veritablement SI, EL POBLE NORD-CATALA S'HA POSAT A CAMINAR.

del MIDI-LIBRÉ →

Notre ville « catalanisée »

Un petit problème à résoudre pour les touristes étrangers qui suivent leur itinéraire à la carte. En effet, à l'entrée de notre ville, ils pourraient lire, sur les panneaux indicateurs, la dénomination « El Volo », terminologie qu'ils chercheront en vain sur leurs documents cartographiques.

Cette nouvelle appellation (qui en fait est très ancienne puisqu'elle reproduit l'ortographe exacte du nom de notre ville avant sa francisation) semble être l'œuvre de catalanistes convaincus qui ont passé en revue, et corrigé, une de ses nuits dernières, un certain nombre de panneaux de la région.

VILANOVA DE LA RIBERA

N 116 MILLAS

EL SOLER

OLETA

PRADA

N 116 ILIA DE TET

PERPINYA

VILAFRANCA DE CONFLENT

BULATERNERA

D 37 VILAMULACA

CORNELLA DE CONFLENT

D 115 ELS BANYS D'ARLES

EL PONT DE REYNERS

TERMES DEL VOLO

EL VOLO

ST JOAN LA CELLA

BAGES 1er festival català

UN EXIT POPULAR, UNA EXCEL.LENT INICIATIVA, UNA EXPERIENCIA.

Amb voluntat i motivacions, se pot fer de grans coses. El 1er festival Català de Bages n'és la il.lustració i la proba. Durant tres caps de setmana, del 18 de Juny al 4 de Juliol, aquest poble de la comarca del Rosselló, sense història, haurà viscut a l'hora catalana, amb la participació de tota la població, dels més vells als més joves. Festival de la Cultura Catalana amb tots els seus aspectes a Catalunya-Nord: Teatre, cançó, folklore, literatura i poesia, artesania, arts (pintura, escultura, dibuix, ...), films, debats, sardanes, cuina, etc... en un mot, tota la nostra civilització d'avui dia, aquí.

L'idea i la voluntat dels organitzadors, a l'iniciativa d'En Joan-Pau Giné, era de fer un festival-panorama obert a tots, sense cap mena de descriminació. Cal dir que han reeixit totalment.

A notar que tots els "artistes" que han participat al Festival ho han fet benevolament, lo que ha pogut permetre la gratuitat de totes les manifestacions. Pertant, i això és significatiu, mancaven en aquest panorama: l'Agram, Toni Muntaner, les cobles i els Ballets. L'Agram, professionals al servei del P.C.F. demanava un "cachet", i així se posen totalment en marge del moviment cultural català actiu. En Toni Muntaner, "vedette" ja ben coneguda per les seues "frasques" -com deia l'Independant- ha refusat la seua participació en aquest acte popular: la seua absencia no ha molestat ningù. Quant a les cobles i Ballets, els hi agrada més la "prostitució" cultural. No eren a Bages, però els hem trapats als Focs de Sant Joan, a la 15ena de Les Aspres.... I, els verrem ballar aquest estiu al profit del super-turisme que acaba matar el país.

De totes maneres, això no ha impedit l'èxit popular del 1er Festival Català de Bages. Es una experiència que caldrà sostenir pels anys vinents, és la proba de l'arrelament dins el poble de la cultura i del fet catalans. I, com ho deia un amic nostre, "ara, la cosa és irreversible".

aspres: LA FI !

Sostinguda pel Senador-President Gregory (i coneixem la seua eficacitat) per tota la colla de petits notables dels mèdis turístics i assimilats, i ailàs per la majoria dels elegits daquest cantò, la pretesa "Association de Sauvegarde de l'Aspre" obra la porta a tots els abusos de la turistificació: volen fer daquest bocì de Catalunya-Nord una "zona turística". Com si l'exemple de la costa, de la muntanya no era aquì per servir de lliçó! Les poques activitats econòmiques que queden encara -agricultura, ramaderia, artesania- desapareixaran per deixar plaça als promotors i mercants de vacances (recordem-nos la recent creació d'aquesta societat "Les Hauts de Montauriol Falç 36). Allavors serà la mort de les Aspres, les Aspres dels homes, les nostres Aspres. I el senyor Hofman (Office du Tourisme) president de l'associació podrà ser content. Ell i els seus complices hauran guanyat, i potser tindran la medalla de l'ordre nacional del mèrit francès, per l'ajuda eficaç a la matança de Catalunya-Nord.

EL BORDIGO ASSESSINAT

Aixìs,els bandits de promotors , ajudats per llurs criats locals,com el batlle de Santa Maria,amb el silenci complici dels partits politics francesos,han arribat a fer destruir aquest darrer vilatge de vacances de la costa Nord-catalana.

Els Bulldozers,protegits per les forces de l' "ordre" han rapidament fer desapareixer les cases,pallotes, jardins d'aquest poble simpàtic i desordonat,fora de les normes actuals,ùltim refugi d'aquests que cerquen "congets" lluny de la civilització del profit.Els darrers "bordigueros" han oposat una resistència desesperada per probar d'impedir aquesta destrucció d'una altra concepció de les vacances.Desprès d'uns breus enfrontaments amb la policia, han tingut d'abandonar devant les forces de repressió (se pot demanar perqué els "grans partits i organitzacions de la pretesa oposició han pas intentat cap mobilització per la defensa del Bordigo).Es sempre aixìs que s'arreglen les coses, com el dia de la venda als encants de les terres de Les Garrotxes:és la raò del més fort contra la lògica i la justicia.Alguns contestaran qu'era el domani public,qu'els "bordigueros" no tenien el dret de s'instal.lar aquì,qu'el Bordigo semblava a un 'bidonville',etc...

Els hi demanem:que hi haurà en lloc d'aquestes cases,fetes en funció de petits mitjans i sovint amb amor,en lloc d'aquestes pallotes de sanills,testimoni d'una certa manera de viure? Edificis de beton, HLM de vacances,macadam i mercats de sol i de cel blau!I al profit de qui?com sempre els mateixos,que cada dia més maten aquest païs per en treure el màxim de revinguts!

Ara,si teniu gana d'anar passar uns dies trànquils a vora mar,tindreu d'anar a vos tancar dins un d'aquests camps de concentració que son els campings "normalitzats"(més tenen els sanitaris),o vos instal-lar -per més de 1000 F al més- dins un apartament moderne (més amb tot el confort...)I,si per un trist atzar , refuseu això i aneu a fer "camping salvatge",sereu considerats com a "marginals" d'aquesta societat "estupid i sense ànima"que nos cal destruir el més aviat possible si volem encara viure al païs.

AL VOLO, L'AIGUA ES MILLORA QUE A PERPINYA!

Tothom s'en recorda,durant més de tres setmanes,l'aigua de Perpinyà ha estat pol.luada: la raó ? obres vora de Tet per la construcció de la diga "rive gauche" (operacio contestada ja) i la destrucció per una màquina d'una canalització.La premsa local ha posat sus de la plaça pùblica el problema,al gran descontentament de les autoritats que haurien volgur callar la cosa. I a comptar d'aquest moment,hem vist cada dia comunicats rera comunicats per impedir la consomació de l'aigua i prendre mesures (vaccinació,etc.).Però,perquè un silenci de tres dies al menys? perqué aquest intent de fer el silenci sus d'un esdeveniment que podia ser greussim? Cal dir que la distribució de l'aigua a Perpinyà (com a bon nombre de ciutats i pobles de Catalunya-Nord) és gestionada per una societat privada "Compagnie Générale des eaux"la qual gestió és afermada per l'ajuntament de Perpinyà Aixis,lo que tindria de ser un servei pùblic i municipal és a mans dels privats,i el benefici també,és evident! Ara ,amb aquesta historia de pol-lució,la ùnica preocupació dels serveis municipals i de la Compagnie Générale des Eaux,ha estat-la denuncia forçada d'un cert perill.Les altres iniciatives,les han preses serveis centrals (higiene,salut pùblica,etc) Car,qui pagarà els gastos ocasionats per això;és a dir per exemple la compra d'aigua mineral (i a quin preu dins una cantina de Perpinyà,l'ampolla de 1/4 valia 1f50,el quart de vi 0,80 F) o l'usatge de gas per fer bullir l'aigua? Qui pagarà el prejudici causat? certament ningù,perqué ningù protesta,ningù planteja el problema. Pertant seria normal que cada responsable indemnisa el consumidor,per exemple rebaixant el preu de l'abonament per aquestes tres setmanes.De responsables n'hi ha tres 1-la Société Générale des Eaux,que gestiona la distribució 2-l'ajuntament que n'és el proprietari i que a més ha denunciat les obres 3-l'empresa Razel que era encarregada d'aquestes obres i que ha ocasionat l'incident.Esperem que tant a l'ajuntament que als diversos cantons de Perpinyà,els consellers municipals o generals que son a prop de les preocupacions dels llurs administrats faran el necesari.Esperem i veurem!

la lluita del poble

Fa poc temps qu'els mass media oficials varen fer conèixer al llur pùblic (amb acumulació de mentides i omissions) l'existència d'un "probleme" al Sàhara Occidental, bé qu'hagi calgut les aventures d'uns europeus perduts en aquesta regió llunyana i desconeguda, perquè la gran premsa vulgui parlar d'aquest probleme.

Caldria doncs aclarir les circumstàncies de la lluita del Poble Saharià pel seu dret de viure, lluita organitzada en el FRONT POLISARIO (Front Popular d'alliberament del Sageria el Hama rio de oro).

La història del Poble Saharià començà antes del segle XVI, com a poble vivint a les comarques del Sàhara Occidental. Ja el 1767, l'emperador del Marroc, en signant un accord amb el rei d'Espanya (l'història dels despotes se fa sus de l'esquena dels pobles) no gosava pas guarantir la seguretat d'aquella regiò aòn "poblacions ferotges sempre van causar danys a la gent de las Canaries". El poble saharià va ésser estructurat a lentorn dels "Aït Arbin" és a dir, l'Assemblea dels quarante responsables de les tribus saharianes.

Per mor de lluitar contra la política de liquidació de la nacionalitat sahariana, de part d'Espanya, Marroc i Mauritània, va ésser constituit el 10 de Febrer del 73, el Front POLISARIO, en lloc i plaça d'aquell àntic i feudal Consell dels quarante.

Ara, el paper principal del Front Polisario és la mobilització de totes les forces del poble per una resistència a la agressió simbolitzada en l'accord Tripartit Espanya-Marroc-Mauritània, contra la nació Sahariana. Aquesta mobilització se fa tant al nivell de la lluita armada (sobretot guerilla) que al nivell politic: organització col·lectiva de la vida en condicions de clandestinitat per a tot un poble (totes les ciutats del Sàhara Occidental son ocupades per les tropes del Marroc i de Mauritània).

Cal notar el paper progressiste del Front Polisario de cara a l'emancipació de les dones. Fa pas gaire temps, les dones saharianes tenien les mateixes condicions de vida volgudes per la reacció obscurantista de les "oulémas" (els capellans islamistes). Desde el principi de la lluita d'alliberament nacional sota la direcció del Front Polisario, les dones van ser encarregades

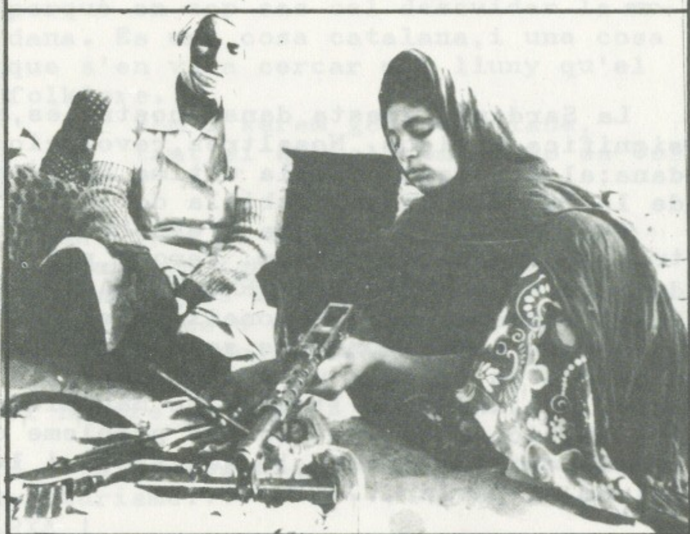

saharià és exemplar

de l'economia del poble. Eren encara a fora de la lluita armada; però en pocs mesos se constituïren milícies armades de dones encarregades de la defensa dels campaments. I de més, ja s'han constituïts grups de dones per la guerilla. També les dones lluiten per l'alfabetització. Després de sis mesos de cursos, han de fer elles mateixes el propi perfeccionament, tal com han d'assegurar l'alfabetització de la mainada. En tots punts, el Poble Saharià s'ha plaçat sobre la via del progrès.

Però, la lluita d'aquest poble és reprimida feroçment per les forces armades i pOliciaques del Marroc i de Mauritània. La ocupació Marroco-Mauritaniana (amb la benedicció del Govern espanyol que deixa plaça a d'altres explotadors) és acompanyada de multiples sevices: viols, assassinats, tortures, etc. Com que no han pas pogut, davant la resistència del Poble Saharià, a arribar a una solució militar definitiva, els reaccionaris han probat de perpetrar un veritable genocidi. Per això, intenten isolar el poble Saharià, per la terror, sus de terres incultes, a òn és impossible trapar a menjar: Volen fer morir de gana a tot un poble.

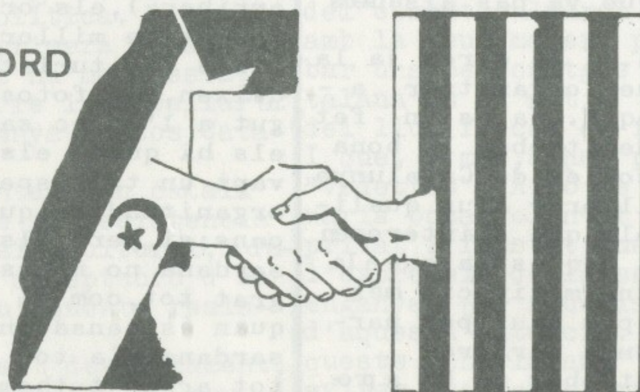
Aquest intent de genocidi va ser consignat en un rapport especial de la Federació Internacional dels Drets de l'Home. Malgrat la complicitat oberta o amagada dels grans imperialistes amb els règims reaccionàris del Marroc i de Mauritània, el Poble Saharià està resis-

tint a l'intent d'exterminació de la seua nació. I és, en aquestes dures condicions de vida i de guerra, que se forma la seua consciencia nacional, de més a més afirmada. Son els reaccionàris mateixos qu'han ensenyat al Poble Saharià que la seua independència, la seua llibertat és al but del fusell (han ignorat la decisió de l'Assemblea General de l'ONU del 10 de Desembre 75 d'aplicar al Poble Saharià la resolució 1514 per l'independència dels pobles colonitzats).
Ara, la victòria del Poble Saharià és ineluctable, com l'ha estat la victòria dels Pobles de l'IndO-Xina, com és certa la victòria de cada poble decidit a lluitar contra tots els seus enemics.

ANUL·LACIO ACORD TRIPARTIT,

RECONEIXEMENT DE LA R.A.S.D.

EL POBLE CATALA AMB EL POBLE SAHARIA

Associació d'Amistat i Solidaritat amb el Poble Saharià

ELS APLECS SARDANISTES

La Sardana, aquesta dansa nostra, és, per a nosaltres, una dansa viva, i que significa quelcom. Nosaltres, revolucionàris catalans, sem pas contra la sardana; al contrari. (En la ultima Falç, vos hem parlat de la diada de Banyuls de la Marenda, Ciutat Pubilla de la Sardana.)

Sem contra la Sardana d'espectacle, contra la Sardana turistificada, contra la Sardana de consùm. Perqué, per a nosaltres, la Sardana, o l'aplec sardanista, és un ACTE D'AFIRMACIÓ NACIONAL. En Franco i En Pétain habien prohibit sardanes, perqué coneixìen el sentit que li donem, nosaltres catalans.

Ara, un company nostre, sardanista convençut, que passa els seus diumenge a anar d'un aplec a un altre, saltant d'un pas lleuger aquesta frontera que volem pas, anant de l'aplec de Banyoles a l'aplec de Prats de Molló, etc.., nos explicarà com veu aquest probleme dels aplecs sardanistes. Nos dirà, simplement i amb seny, lo que va bé i lo que va pas bé.

Deixem lo parlar...

Bilà: 4 aplecs sardanistes, Sant Miquel de Cuixà, Canet, Argelers, i no fa gaire temps, a Prats de Molló, l'aplec de l'Alt Vallespir. En primer punt, pensem qu'és poc, si veiem que a les comarques gironines n'hi ha casibé un cada setmana. Potser n'hi ha que diran qu'és "bogeria" de ballar cada diumenge, i del dematì a fì de tarda, si no és fins a la nit. I si mireu ben bé, veureu que sempre aquests aplecs son plens de gent. I, que hi fem en aquests aplecs? i bé, ballem la sardana, tothom és content de se trobar amb d'altres persones per a ballar aquesta dansa, la nostra dansa, la dansa popular.

Bé, però sem pas aquì per a discutir de sardanes, dels pasos nous, de les creacions personals ballant la sardana, d'acceptar o no acceptar un dolent ballaire turista. No, sem aqui per veure lo que va i lo que va pas als aplecs de Catalunya-Nord.

Primer, lo que va. I bé direm ja la iniciativa de volguer organitzar aplecs sardanistes aquì. Ja és un fet important. També podem trobar la bona idea de fer venir cobles de Catalunya Nord que podrien millorar llur qualitat. Perqué me sembla que s'interessen més aviat a la part orquestra que a la part cobla. Potser una motivació més profunda? però sem pas aqui per parlar de cobles, al menys per ara.

Doncs, que podem trobar de bò a propòsit de la llengua, és una progressió de la seua utilització. Es a dir que l'any passat a Argelers, s'ha parlat en francès unicament i a Prats, al contrari, unicament en català. I això és fantàstic al nivell de Catalunya-Nord. He vist a l'aplec de Valmy que joves varen anar a demanar al presentador de parlar en català. La resposta fou negativa: "Que voulez vous, il y a des gens qui ne comprendraient pas" La gent ?: els turistes, naturalment!

Ara, veiem el dolent dels aplecs. N'hi ha pas gaire, però és important. El fet qu'els aplecs siguin encara un xic més fets pels turistes que pels dansaires. En efecte, si anem a un aplec del Sud, només se ballaran sardanes; al contrari, si anem a un aplec de Catalunya-Nord, al bell mig, sempres hi ha "els guinyols" per fer passar el temps als forasters qui sòn aqui. Com que no poden ballar, encara que n'hi hagi que entrin en una colla (arriberà lo qu'arriberà), els organitzadors no han res trobat de millor que de posar ballets. Aixìs els turistes participen, aplaudeixen, fan fotos... I els qu'han vingut a l'aplec sardanista per a ballar els hi queda els ulls per a plorar davant un tal espectacle. Us diran, els organitzadors, qu'és un moment de descans; si, pero, els que volen ballar la sardana no necesiten de repos, i, malgrat tot, com el sardanista és humà, quan és cansat, n'endeixa passar una de sardana. I a tot arreu se fa axì. I a tot arreu tothom és content. Direm que si se feia normalment a Catalunya-Nord sense fer ballar "els guinyols", els ùnics que no serien contents, serien els

turistes, tret d'els qui aniran a fer els "homards" a una colla. Però, això és una altre historia, com ja hem dit.

Una altra falta, al meu parer, és aquesta "cadena" de 200 o més persones que no té cap significació. Val millor ballar en colles normals que fer aquesta bogeria de colla, aòn ningù fa el mateix pas, aòn els uns van d'un costat, mentre qu'els altres en sentit contrari; és un intent de més, aquì, de folkloritzar la sardana; igual que folkloritzar els aplecs, posant-hi al mig ballets " en costume traditionnel si-ou-plait".

Quan a Catalunya-Nord tindrem aplecs de sardanes amb el sentit profund que tenen als aplecs del Sud; quan als aplecs d'aquì se parlarà només català; (He vist un grup de sardanistes quhan reeixit a francesar un aplec del Sud). quan a Catalunya-Nord tindrem cobles prou bones decidides a deixar els ànecs a casa; quan....

Cal veure finalment qu'el moviment és ben llançat, i que casì tothom segueix, les cobles tindrìen de seguir, perqué en cap cas cal descuidar la sardana. Es una cosa catalana, i una cosa que s'en va a cercar més lluny qu'el folklore...

Som i serem gent catalana,
tant si es vol com si no es vol

Desprès d'aquest testimoniatge tan autèntic, no hi ha pas altra cosa a afegir; sinò, potser de tornar dir que la sardana és també aquì, a Catalunya - Nord, una cosa nostra, que caldrà recuperar, amb totes les altres coses que nos han robat. Potser caldria dir als grups folklòrics d'acabar amb aquest joc de puta qu'és de mostrar als turistes les "danses dels indians que vivien aqui, i que s'han mort..."

NO ! ACABEM amb la folklorització del nostre patrimoni popular !

ACABEM amb els jocs de circ !

TURISTES ! ESCOLTEU ! : els catalans, sem altra cosa que lo que vos ensenyen els profesionals del turisme....

SEM UN POBLE EN MARXA !

SEM UN POBLE QUE VIU !!

LA CANÇO ? Per què fer..

Ara tenim a CATALUNYA-NORD una colla de cantants o grups "en català". Es el signe el més evident de la vitalitat d'una cultura que, fa poc temps encara, alguns donaven com morta. Es el signe d'un despertament cultural -i mès enllà- de la gent de Catalunya-Nord. Es clar que hi ha a tots els nivells, mes sobretot al nivell dels joves, un desig, un menester de retrobarles seues arrels. Per una majoria la reivindicació cultural és lligada a una reivindicació més amplià, sociològica, econòmica i també política. A les darreres 6 hores, i per primera vegada, una bona part del públic ha manifestat una voluntat: Volem viure i treballar al pais, Ni França, ni Espanya, Països Catalans,.....

Es evident que cantar "en català " era i és encara un acte de resistencia a una situació d'opressió cultural, i d'afirmació catalana. I l'acceptació d'un public n'és la proba qu'aquesta resistencia és col.lectiva.

Però, degut an aquest despertament, degut a l'existencia d'un pùblic nou i de més en més interressat -per diferents motius segurament-se pot veure un fenómen de recuperacio i d'utilitzacio de la nostra cançó amb finalitats d'interessos personals. Entre els grups, diguem tradicionals com els "Gais Trobadors", Els Cantaires Catalans i sobretot El Fanal de Sant Vicenç, que fins ara han fet una feina enorma per mantenir i promoure els aspectes àntics de la nostra cultura - i això amb qualitats vocals i musicals indiscutibles- i els grups o cantants de la nova cançó que han fet d'aquest mitjà d'expressió popular un instrument modern del combat cultural i polític (i cadù amb la seua manera propria!) veiem arribar uns personatges per qui la cançó catalana és el mitjà de reeixir desprès del llur fracàs en francès o en castellà I que, a mès, s'han posat al cap que eren "vedettes"! Això és degut a l'extraordinaria bona voluntat d'un pùblic fins ara privat i frustat, que torna a descobrir l'expressió de la seua cultura, i que és enganyat per aquells que saben aprofitar d'aquesta situació. Hem de denunciar aquests "charlatans" de la cançó, si volem evitar que aquest mitjà d'expressio popular esdevingui la "voie de grage" de la mediocritat i d'un cert aferisme.

CATALUNYA-SUD després de les eleccions

El primer ensenyament que cal treure dels resultats de les eleccions és,d'una banda,la voluntat del poble Sud-Català de bandejar les forces polítiques que es presentaven clarament com herederes del franquisme (Alianza Popular)que només han obtingut un sol diputat per tot Catalunya-Sud.D'altra banda,el vot massiu del poble Sud-català per les candidatures que reclamaven la restauració de l'Estatut del 32 i el retorn del President Terradellas ha demostrat la voluntat del poble Sud-Català de recuperar les llibertats nacionals que ja tants cops han estat usurpades.

La qüestió que es planteja ara, és de saber si els parlementaris catalans podràn o voldràn complir llurs promesses.Ja hem vist que les indecisions i el pès dels diputats moderats es fa sentir.

Si el 25 de Juny s'ha constituit l'Assemblea de Parlementaris de Catalunya,hem pogut constatar que la voluntat majoritària dels elegits era de negociar amb Madrid.Sembla que les lliçons i les experiències de la història de Catalunya no serveixin de res. Si tots els diputats enlairen molt la memòria del President Macià i del president-màrtir Companys,pocs demostren tenir interés de veure com van haver d'actuar els qui van obtenir,riscant sovint llur vida,l'Estatut.En particular,sembla que el coratge dels polítics catalans dels anys trenta els importa ben poc,tot seguint la tradició de la burgesia catalana,que només ha sabut vendre el nostre país pels seus interessos de classe.

En un principi,s'havia decidit de crear un Consell Provisional sorgit de l'Assemblea de Parlementaris,consell que,per la seva estructuració,ja configurava un govern provisional de la Generalitat;aquesta idea ha estat abandonada per la d'una comissió permanent encarregada de negociar amb Madrid,i això sota la pressió dels espanyolistes,del PSUC i del qui,un cop més,traiciona Catalunya,el burgès escarrensit,Jordi Pujol.

Al mateix temps,es demana a En Terradellas de presidir les sessions de l'Assemblea de Parlementaris,donant li així un paper honorífic que,no té cap més altre objectiu que de fer-lo tornar abans del restabliment de la Generalitat,trencant així la continuitat històrica.

Aquesta evolució,agreujada pel paper important que té el PSC,aliat aviat podrem dir supeditat a l'anti-català PSOE i amb la poca personalitat i el poc talent de polític que té el seu màxim dirigent,Joan Reventos, ens obliga a ser molt pessimistes sobre l'esdevenidor de Catalunya.

El fet que el President Terradellas hagi anat a Madrir a entrevistar-se amb En Suarez i amb el rei,gestió que s'ha fet sense tenir compte de l'Assemblea de Parlementaris,demostra que tenen al devant un enemic més intel-ligent,i pertant més perillòs,que el que fins ara ens havia acostumat l'oligarquia castellana.

En Suarez i el rei demostren saber adaptar-se a les circumstàncies, donar el que cal i quan cal,per mor d'evitar una situació incontrolable. Enfí,actuen com a polítics burgesos i imperialistes intel.ligents.Malauradament,enfront,tenen uns parlementaris catalans de poca talla,lligats de peus i mans per l'espanyolisme. Per ells,l'avenir de Catalunya no té cap més interés que el de llur política partidista.

Aquesta situació compromet fins i tot les negociacions.Que Madrid donarà als catalans un estatut és ben clar,i sense l'intervenció dels polítics catalans actuals,però,quin estatut? i quan?;això és un altre problema.Es possible que els diputats més joves s'hi fassin vells. No hem d'oblidar mai que el govern de Madrid sabrà utilitzar com cal la dialèctica a favor seu.I també sabrà utilitzar la dialèctica de les pistoles si ho cal.El mateix Suarez va declarar sense embuts a l'Express: "el nostre exèrcit ha donat proves evidents de serenitat.Es un exèrcit per a la pau,

exclusivament al servei de la corona i del poble. Us prometo que respectarà sempre, com acaba de fer-ho ara, la voluntat del poble, mentre no siguin amenaçades la unitat de la pàtria, la seguretat interior o l'ordre institucional". Cal pas oblidar que l'aparell repressiu és intacte i que actuarà amb la mateixa violència que en temps del franquisme, contra els que lluiten pel socialisme, la república i la independència.

Quina és la única alternativa que queda al poble català?; la mobilització i la pressió popular! L'assemblea de Catalunya pot tenir un paper importantíssim de mobilització i d'organització popular per obtenir els drets dels sud-catalans que son innegociables. Es per això que la volen destruir!

Segons l'Avui del 28 de Juny : "Algù digué a mitja veu durant la IIIe sessió plenària: "Qui serà capaç de dir clarament que l'Assemblea de Catalunya ja s'ha acabat?"

L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA FA POR!

Se veu ben clarament quina és la intenció dels partits parlementaris que no volen res més que controlar per ells les institucions de la Generalitat, usurpant-la així al poble.

El rebuig d'aquests partits (CDC, PSUC, PSC, UDC, PSOE, UCD) de l'Assemblea de Catalunya és prou significatiu com per lluitar pelseu manteniment car el que volen és evitar tota participació popular a tot nivell i permanent. Volen negociar per ells un Estatut i no pel poble català. I aquests partits tenen la cara dura de dir-se d'esquerra.

Quina confiança els hi pot fer el poble català? CAP !

Molt aviat serà el moment pels partits i organitzacions revolucionàries de catalitzar el descontantament popular de cara als traidors de Catalunya. A fi de destruir aquests que durant tants anys han enervolat les banderes de la República i del dret a l'autodeterminació, i que, avui, accepten docilment, per un plat de llentilles, la monarquia i la "unidad nacional".

RETALLS

Il y a plus de deux mille ans, le philosophe grec Aristote notait déjà qu'il n'existe pas de Maison avec un grand M, mais des maisons particulières, différentes les unes des autres; c'est seulement par un effort d'abstraction que l'on peut parler de la maison en général en retenant ce qui est commun à toutes les maisons.

De même, si les principes du socialisme ont une valeur universelle, les conditions dans lesquelles ils sont appliqués influent considérablement sur les formes dans lesquelles ils sont mis en oeuvre.

Les communistes du monde entier ont un idéal commun, de grands objectifs communs, des principes fondamentaux communs. Ils n'ignorent pas pour autant la diversité des situations d'un pays à l'autre. Les traditions, les points de départ, les problèmes concrets à résoudre ne sont pas les mêmes dans chaque pays; les solutions ne peuvent donc pas être toutes les mêmes.

C'est pourquoi, à l'intérieur du monde socialiste, une diversité certaine existe déjà entre les pays qui le composent et seul un esprit superficiel ou tendencieux peut présenter ce monde socialiste comme un bloc monolithique, uniforme, standardisé. (Peut-être portons-nous nous mêmes une part de responsabilité dans le fait qu'une image aussi schématique et fausse soit trop couramment admise. Peut-être ne faisons-nous pas toujours resortir suffisament la diversité des pays socialistes. Il est juste, il est indispensable de mettre en valeur ce qui leur est commun, de façon à montrer l'essence du socialisme. Mais les particularités de chaque pays, son originalité donnent au tableau les couleurs de la vie. A les négliger, on risque de tomber dans la grisaille théorique. Il faut "donner à voir" la vivante réalité du socialisme dans toute la richesse de ses différents rameaux).

Le socialisme ne relève pas de la décalcomanie. Il possède des traits différents en URSS et à Cuba, en République démocratique allemande et en Corée, en Roumanie et au Viet nam. Il ne peut en être autrement: le socialisme en effet ne sort pas, tout prêt et sur mesure, de la cuisse d'un ne sait quel Jupiter révolutionnaire. Il est l'oeuvre des hommes dans des conditions données. Comment pourrait-il ignorer les différences de traditions, de climats, de ressources naturelles, de modes de vie, de tempéraments nationaux ?

(Georges Marchais in "Le Défi Démocratique. Ed. Grasset & Fasquelle 1973)

RETALLS DE PREMSA

El poble i els polítics

Al Principat de Catalunya, com a la resta dels Països Catalans, com a tot l'Estat espanyol, hi ha hagut eleccions; eleccions de diputats i senadors a les Corts de Madrid. Unes eleccions sense amnistia, sense la legalització de tots els partits, sense que hàgim recuperat els principis i institucions configurats en l'Estatut d'autonomia del 1932, sense les condicions que, durant una colla d'anys, hem proclamat com a bàsiques, com el mínim de garanties democràtiques per a poder entrar, obertament i sense escarafalls, en el joc polític de l'Estat espanyol. Ens hem esgargamellat repetint-ho; i encara podrem cridar fort quan vulguem fer-nos sentir; sobretot ara que sembla que la llibertat de xerrera, aquesta sí –sempre que no sigui canalitzada a través de la tele, és clar–, s'ha assolit en una proporció bastant considerable. Però, ¿fins a quin punt, aquesta llibertat, si no va estretament lligada a totes les altres, ens serà útil?

De moment, la gran majoria dels nostres polítics ha cregut que, malgrat les limitacions amb què topava la democràcia, valia la pena d'arriscar-se al joc electoral; i el poble, en general, ha estat del mateix parer. Es difícil –jo diria impossible– de saber què hauria succeït al Principat si les eleccions s'haguessin celebrat amb l'Estatut d'autonomia, amb amnistia i amb la concurrència de tots els partits polítics (tots, sense excepció, i a cara descoberta). Es impossible de saber fins a quin punt haurien quedat modificats els percentatges de vots que ara ha obtingut cada una de les candidatures que s'han presentat; però, tenint en compte que els més perjudicats i els totalment exclosos de la lluita electoral han estat precisament els partits més esquerrans i els més nacionalistes, sembla evident que qualsevol alteració en l'elecció de diputats i senadors, si s'hagués produït, hauria reflectit, encara amb més vigoria, la tendència esquerra i autonomista de l'electoral català.

Tal com hem pogut veure, malgrat la profunda limitació que hem patit i patim en l'exercici de la democràcia, a desgrat de la manipulació que s'exerceix damunt nostre des de les esferes del poder, el Principat de Catalunya s'ha mantingut fidel a la seva tradició; a través de les urnes, tot deixant ben clara la seva voluntat rotunda d'autogovernar-se, s'ha desmarcat de la tendència conservadora que caracteritza el conjunt de les terres de l'Estat espanyol i ha reafirmat la seva opció progressista, clarament decantada cap al socialisme.

La tradició democràtica, progressiva, de Catalunya va íntimament lligada als orígens de la configuració, en l'Edat Mitjana, del fet nacional català n'esdevé consubstancial. A través dels segles, la idea d'independència política de Catalunya, de Catalunya Estat independent, va sempre lligada, amb el caire i en la proporció possible i imaginable en cada època, a la defensa i a la reivindicació dels drets individuals dels ciutadans, de la justícia social, de la sobirania del poble. No és pas per pur atzar que les Corts catalanes són les més antigues que es coneixen a l'Europa continental; més antigues, fins i tot, que el Parlament anglès. I no podem oblidar que, al segle XV, amb l'aixecament dels remences, la pagesia catalana va conquerir uns drets que els camperols de molts països d'Europa no assoliren fins als segles XVIII, XIX i, en certs casos, fins al XX. No parlem ja del significat de l'alçament dels Segadors (1640) i de la guerra de successió (1706-1714), que van ser lluites contra l'absolutisme i, alhogué escriure que Barcelona era la ciutat del món on es produïen més lluites de barricada; lluites en les quals el poble català reivindicava la seva plena sobirania; sobirania que, sempre que podrà participar en unes eleccions, defensarà amb el seu vot. En la revolució de setembre del 1868 i en la primera República (1873) trobem Catalunya a l'avantguarda de la democràcia peninsular. I el 14 d'abril del 1931, la República catalana és proclamada unes hores abans de començar a existir la República espanyola. I convé recordar que, a començament del segle XX, el caciquisme electoral va ser escombrat del Principat de Catalunya quan encara es mantenia ben vigorós al conjunt de l'Estat espanyol.

Però les victòries electorals democràtico-catalanistes, incloent-hi l'efervescent mobilització popular que prengué el nom de Solidaritat Catalana (1906) i l'Assemblea de parlamentaris del 1917, que hi apareixien indestriablement lligades, de ben poca cosa van servir. Tot s'acabà amb discursos i, sobretot, amb negociacions; amb inacabables negociacions; negociacions que van fer possible que alguns líders catalanistes arribessin a ministres del govern de Madrid, però que no ens van dur l'autonomia. Només el gest de Francesc Macià el 14 d'abril del 1931 assolí trencar, si bé d'una manera ben precària, la mecànica de l'estira i arronsa, en la qual la mobilització del poble de Catalunya i el triomf catalanista a les eleccions tan sols servien per a demostrar que els polítics catalans només a l'hora d'arronsar eren més aptes que els seus contrincants.

Seria de desitjar que, ja que el poble català continua fidel a la seva tradició, ben positiva, d'autogovern i de democràcia marcadament progressista, els capdavanters polítics que ha elegit per a representar-lo a les Corts espanyoles estiguessin a l'alçària de la responsabilitat que han contret i que, abandonant una altra tradició, aquesta del tot negativa, la dels polítics catalans que els han precedit, inefables rebels agenollats gairebé sempre, s'adonessin que, en la llei de l'estira i arronsa, el qui no té aptituds per a estirar amb fermesa, sense defallir, no el necessitem per a res. De persones que acaben arronsant, per molt que puguin esdevenir ministres, en sobren. I mai no els redimirà de la seva impotència el verbalisme que prodiguin en declaracions i discursos; ni cap mena d'assenyat intel.lectualisme. Ben al contrari.

Cal que els uns i els altres, tots plegats, siguem conseqüents i no ens esgargamellem ni negociem en va.

(Avui) FELIX CUCURULL

El dret a l'autogovern

Hi ha qui parla de recuperar, en nom de la sobirania del poble i sense cap mena de tràmit oficial, les institucions i els principis configurats a l'Estatut d'autonomia del 1932; es tractaria de fer-ho ara, de seguida.

Si encara no ho hem intentat, és perquè els qui oprimeixen els Països Catalans tenen la força de les armes. A ells no els ha calgut plantejar-se amb gaire rigor res del que fa referència als drets del pobles; quan han temut ser desbordats per la força de la raó, n'han tingut prou amb aplicar la fórmula de l'»ordeno y mando». Però nosaltres sabem que mai no es podrà anomenar demòcrata qui no admeti que a cada nació correspon de dotar-se de les seves pròpies institucions i dornar-se la legislació que consideri més adequada a les seves necessitats, sense cap mena de pressió ni d'ingerència forastera; i que, per tant, Catalunya, com qualsevol altre poble, té dret a autogovernar-se, pel seu compte i risc, sense necessitat el permís de ningú.

Al Principat de Catalunya, al País Valencià i a les Illes Balears, vam perdre les nostres institucions polítiques i, per tant, la facultat d'autogovernar-nos, a conseqüència de la Guerra de Successió, definitivament perduda quan l'onze de setembre del 1714 els exèrcits franco-espanyols de Felip V van entrar a Barcelona. (La Catalunya Nord ja havia estat sotmesa mig segle abans.) La legalitat que se'ns va imposar era la del vencedor: «el derecho de conquista».

Si els Països Catalans van passar a dependre del Consejo de Castilla —organisme que donà pas a l'actual Estat Espanypl—, no fou pas per llur pròpia voluntat. Felip V, com a cap visible de l'oligarquia castellana, va anul.lar les nostres constitucions i ens dictà la seva llei: la llei del més fort, la que a ell li convenia. La monarquia absoluta espanyola tractà d'anihilar la nació catalana i, amb ella, la tradició, l'afany i l'impuls democràtic que li han estat consubstancials. I quan, a paritr de l'any 1931, el poble del Pincipat de Catalunya recuperà les seves institucions d'autogovern i una part, si bé ben migrada, del poder polític que li pertocava exercir a través d'elles, un nou cop de força, una nova guerra, el retornà a l'estat d'absoluta submissió a què havia estat reduït doscents vint-icinc anys abans.

Darrerament, però, l'opressió s'ha fet menys feixuga i hi ha qui assegura que la democràcia espanyola, que amb el franquisme es convertí en orgànica i que sbans, quan ens era explicada en un sentit més europeu i menys carpetovetònic, només la vam poder tastar, esporàdicament, en alguns tempteigs breus i maldestres, ara, d'ara endavant, existirà d'una manera rotunda i coherent. Si fos així, com que no hi pot haver democràcia allí on no és respectat escrupulosament el dret d'autodeterminació, si els governants espanyols assumissin plenament la democràcia en comptes de considerar-la com una més o menys hàbil formulació retòrica que serveixi de reclam per a caçar passarells, haurien de dir-nos: «Catalans, torneu a ser lliures; organitzeu-vos a la vostra manera. Després, si voleu, entreu en tractes amb nosaltres, d'igual a igual, sense cap mena de coacció».

¿Qui podria, doncs, acusar d'insurrecte el poble de Catalunya si, confiant en la democràcia espanyola, comencés a recuperar les seves institucions polítiques, el seu autogovern, seguint uns canals diferents dels que marquen les lleis del que fins avui ha estat l'opressor Estat espanyol? ¿Quin demòcrata autèntic podria retreure'ns que, pel nostre compte i risc, amb els diputats i senadors elegits per a representar-nos a Madrid constituíssim una Assemblea catalana de parlamentaris que, presidida per l'actual president de la Generalitat, Josép Tarradellas, retornat a Barcelona, nomenés un govern català provisional que s'encarregués de convocar eleccions al Parlament de Catalunya en un termini de noranta dies?

¿Quina democràcia, si ho fos de debò, podria acceptar que, al poble de Catalunya, se li negués o bé se li racionés la llibertat? Qui sigui autènticament demòcrata, haurà d'admetre que és el Parlament català, amb plena sobirania, el que ha de decidir com s'ha de d'estructurar el futur de Catalunya i no pas unes Corts reunides a Madrid, compostes per senadors i diputats de difetents nacionalitats, en les quals els catalans, per molts amics que hi tinguin, seran una minoria que forçosament haurà de doblegar-se a la voluntat dels altres, que seran superiors en nombre, si aquests altres entenen les coses de Catalunya d'una manera diferent de com les entenen els Catalans. ¿Quina democràcia seria la que es valgués de la força dels vots dels diputats i senadors no catalans per reforçar l'opressió iniciada i mantinguda damunt el poble català amb la força de les armes?

Unes Corts espanyoles veritablement democràtiques no tenen més remei que admetre, sense coaccions ni regateigs, la voluntat expressada per cada un dels pobles que formen l'Estat espanyol. Han d'aceptar, per tant, que el poble de Catalunya recuperi, de la manera que cregui més convenient, les institucions que li van ser arrabassades i que, a través d'elles, exerceixi el dret d'autodeterminació.

(Avui) FELIX CUCURULL

PREMIS de les BURRICADES

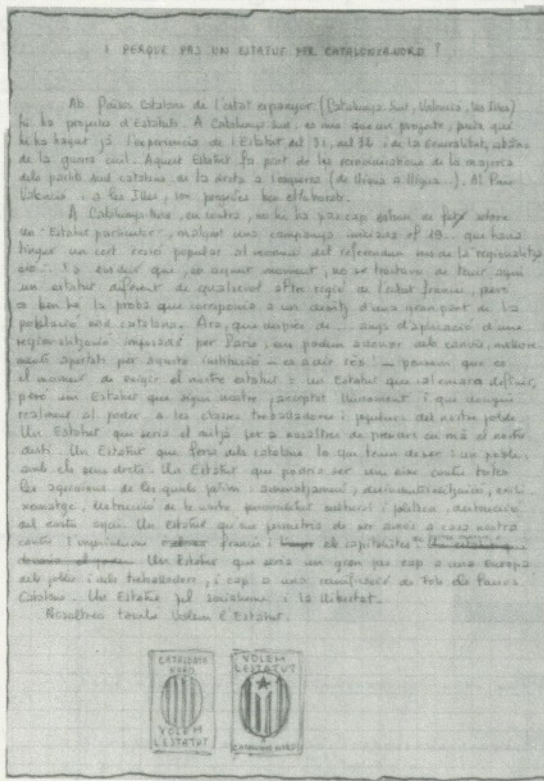
Vet aci la historia de les aventures d'un pobre paio que s' havia fet robar el seu cotxe . Aquell doncs, s'en va a portar un queixa a la policia i tres setmanes després és posat al current que el seu cotxe va esser retrobat a dos cents quilometres de la cas L'homemarxa cap a la gendarmerie del poble enquestió, i va dir : "Bon dia senyors, sóc el propietari d'aquest cotxe que heu trobat." Llavors, "el representant de la loi agafa un tó amenaçant, tanca la porta a clau per impedir cap fugida, i diu :"Primer, aqui hi ha un munt de gents que poden testimoniar que ereu aqui el dia que heu portat queixa. Han vist la vostra foto sus del permis de conduire que hem trapat dins el vostre cotxe":

El robat s'espanta, diu al policia que tothom a la seva empresa pot dir que era a la feina aquest dia, i se demana lo que vol aquell qui l'interroga. Mes amb un aire d'inquisidor, el representant de la força pública se posa a dir " De més, hem trapat dins el vostre cotxe uns tracts contra la "Republique Francaise".

El pobret torna a s'espantar: "Que es això, entenc res de lo que dieu" En aquest moment, és l'exibicio de les fotocopies fetes per la gendarmerie de dos projectes d'articles per"la Falç" Quina negligencia ! El gendarme afegi que aquells documents son prohibits per la ledtura del;robat desvingut suspect.

Despres d'un llarg moment, tothom s'en va al garatge on era el cotxe. El guardià de l'ordre public diu a l'amó del cotxe :"Trieu del cotxe les coses que son vostres". La qui va fer el paio ajudat per la seva mare. Havia una cistella dins la qual se trapava , entre altres, adhesius de la Falç .La mare del robat agafa la cistella per l'arreglar. En aquell moment, el gendarme empenya la donà, per tornar a cercar dins aquella cistella. Protestes de tothom, el robat-suspect s'en aprofita per a agafar els originals dels articles publicats avui, i marxa refusant de signar el proces verbal on era escrites les seves opinions sus del contigut dels articles .

Moralitat : Tanqueu el vostre cotxe amb clau, o sinò poseu hi un diccionari.

¿ PERQUE PAS UN ESTATUT PER CATALUNYA-NORD ?

[illegible]

Nosaltres també volem l'Estatut.

Altres premis : Alsenyor Fourcade, ministre francès de l'equipement, per la seua declaracio a proposit del Bordigo:"El temps de les barraquetes és acabat.

Al coratjos anonim que ha escrit dins el darrer numero de Truc el seu article sus del Festival de Bages.

Al lèctor anonim de l(Independant que ha escrit, a proposit dels noms de pobles rectificats:"Tant de sujets ont plus d'intérêt qu'une prétendue autonomie convoitée par quelques meneurs dont le jeu politique semble toujours s'orineter vers des pays où l'on parle de liberté parce qu'il n'y a en a aucune. Restons français!!!!!!!!

TOLUGES 77

festa de pau i treva

Com cada any, el 23 de juliol, és celebraran les festes de "Pau i Treva", festes que comemoren la primera treva que hi ha hagut el I027 . Una reunió que tenia com a objectiu d'instaurar una treva entre els guerrers en certes festes que es considera com la reunió del primer parlament català.

Enguany, la municipalitat de Toluges ha decidit de fer d'aquestes festes, unes festes d'afirmació catalana, pels catalans de Catalunya-Nord i al mateix temps una festa Pan-Catalana per tots els Catalans.

Aquestes festes començaran el dissabte 23. Tot el dia és farà una exposició de pintors catalans. A partir de les 5 del vespre, hi haurà 3 hores de canço en les quals actuaran els veritables cantants de la nova canço catalana a Catalunya-Nord; Matias Mazarico, Maria Andrea, Pere Figueres, Teresa Rebull, Sam, Roc i Foc, i potser, Rafel subirachs. La vetllada es perseguirà amb el "Nou Teatre Català" que presentarà ; Els tres Babaus . La nit del dissabte s'acabarà cap a 24 hores amb el film : Les 6 hores de canço de I974 .

El diumenge, les festivitats continuiran, i començaran al de matí amb una ceremonia al monument de " Pau i Treva" i al peu de l'oliu de la pau. Recepció de les personalitats amb un discurs del batlle i d'en Baptista i Roca, missa en català. Sardanes plaça de l'esglesia , obriran la gane a la gent per un dinar de germanor. A la tarde, el programa serà variat, amb d'una part, debats i d'altre part folklore. Debats amb personalitats politiques de Catalunya-Sud, de la generalitat, i d'Europa: Folklore amb l'Esbart Manresa, i el grup Joventut "animats" per la cobla Perpinyà qui també tocaran unes sardanes.

Les festes de "Pau i Treva" s'acabaran al diumenge a la nit amb un ball donat per 2 orquestes.

La municipalitat de Toluges espera la participació la més gran de tots els catalans del nord.

ABONAMENT **la Falç**

Cognom ....

nom ....

Adreça ....

....

AMIC de L' E.C.T.

adreça provisional: 11 carrer Joan Payrà 66000 PERPINYÀ

VULL ENTRAR EN CONTACTE AMB LA VOSTRA ORGANITZACIÒ

NOM :

ADREÇA :

ABONAMENTS A LA FALÇ

Per sobreviure la nostra revista necessita tenir més abonaments. Els que ja s'han abonat que facin coneixer la revista, que ens enviin noms de persones que poguin ser interessades : catalans fora del país, catalanistes, occitans etc.

Preu abonament 30frs ajuda 50 fr
Provisionalment, abonament unicament amb xec a enviar a: LA FALÇ
11 carrer Joan Payrà
66000 PERPINYA

SI A CASA VOLS VIURE I TREBALLAR PEL TEU PAIS TE CAL LLUITAR

Directeur-Gérant : Jaume ROURE . Dipòsit legal : 3 trimestre 77